

Landsstyreformandens nytårstale

1. januar 1988

Af Jonathan Motzfeldt

Jeg vil gerne ønske alle et godt nytår 1988. Endnu et år er gået, og vi står igen ved et årsskifte. Og vi kan heldigvis se frem til et nytår med optimisme og gode forventninger til fremtiden for vores familier, vores venner og bekendte, for hele vort land.

Julen og nytåret står i familiens tegn. Vi fejrer julens glade budskab, solhvervet og årsskiftet med familien, og vi sender hilsener til venner og bekendte i den anledning. Vore tanker er samtidig hos dem, der befinder sig andre steder, andetsteds i Grønland, på havet, i Danmark eller i udlandet. Vi savner dem, vi har mistet, de af vore kære som ikke følges med os ind i det nye år, og som ikke mere kan dele vores glæder og sorger. Men vi har dem i vore hjerter.

Nytår er for mange tid til status. Vi tænker på dem, der hjalp os på den ene eller den anden måde i det forgangne år, og vi sender dem hilsener med håb om et fortsat frugtbart og godt samarbejde. På landsstyrets vegne vil jeg gerne takke alle gamle og nye venner af Grønland, i Danmark og i udlandet, som også har bidraget til at skabe nye muligheder og

bedre forhold for vort land og vort samfund. Grønland har brug for sine venner, og jeg ønsker dem alt muligt godt i det nye år.

1987 har på mange måder været et noget uroligt år, men det har også tillige været et godt og konstruktivt år med positive nyskabelser. Vort samfund, har i 1987 som i de foregående år gennemlevet en hurtig udvikling, der har krævet mange kræfter og ofre. Vi står her ved årsskiftet i en situation, hvor rammerne for et hjemmestyret Grønland er så godt som færdige. Lad os i tiden fremover koncentrere os om, hvilket indhold vi ønsker i det hjemmestyrede Grønland. Vi bør søge løsninger i fællesskab og i fuld forståelse med hinanden, der på bedste måde medvirker til at udnytte de rammer, der nu er skabt. Hver enkelt borger må gøre op med sig selv og sine omgivelser, hvorledes han eller hun kan bidrage til en harmonisk samfundsudvikling. Fundamentet i vort samfund er individet og familien. Vi har stærke familietraditioner. Lad os dyrke dem til sammenhold og fællesskab, til at støtte og opmuntre hinanden i dagligdagen.

Livskvalitet er ikke ensbetydende med økonomisk velfærd og rigdom. Livskvalitet er at finde i mange forhold: I sammenholdet, i familielivet, i bevidstheden om at man udfylder sin plads efter bedste evne for arbejdspladsen og det politiske liv. Vi har mange rige muligheder i vort land til at skabe os livskvalitet. Vi har rige muligheder for udfoldelse på arbejdet og i fritiden.

Ved vores fælles bestræbelser for at gøre vort land til et godt land at bo i for os alle er der hårdt brug for alles indsats. Vi har med bred tilslutning i hele den grønlandske befolkning indført et hjemmestyre, der tager sit udgangspunkt i, at Grønland udgør et særligt folkesamfund indenfor det danske rige. Vi er mange, der tror på vort hjemmestyre, og er mange der arbejder for at skabe respekt om vort hjemmestyre, både overfor os selv og overfor vore naboer, både indenfor rigsheden og i udlandet. Man kan imidlertid ikke gennemleve et år som 1987 uden at få den tanke, at der iblandt os og rundt omkring os findes en gruppe personer, der erklærer sig og taler på en måde, der får en til at tro, at de faktisk venter på, at det hele skal bryde sammen, at de venter på at kunne få lov til at udtale et: »Hvad sagde jeg«. Disse kritikere af vores samfundsorden og af de ting, der sker i Grønland i disse år, bør vi alle medvirke til at gøre til skamme. Vi bør alle medvirke til, at de aldrig får lejlighed til at udtale deres »hvad sagde jeg«.

I det gamle testamente har en klog mand nedfældet nogle tanker om, at hver ting har sin tid. Således udtrykker han også, at der skal være tid til at

flænge og tid til at sy, tid til at tie og tid til at tale. Dét, Grønland har behov for i 1988 og i de kommende år, er tid til at sy og tid til at tie. For som et andet ordsprog udtrykker det, er det bedre at tie end at tale unyttigt.

Der er så mange positive sider i vort samfund. Der er sket så mange positive ting i de senere år. Man skal selvfølgelig lære af sine fejltagelser. Den mulighed må stå åben for os alle. Det er derfor unyttigt, når man ofte i vort land kommer ud for, at selv den mindste fejltagelse i udviklingen af vort hjemmestyre bliver drejet som en kritik af hjemmestyret som idé og som samfundsorden. Det er unyttigt at benytte enhver lejlighed til fra talerstolen, i aviser og presse at angribe hjemmestyret og at så tvivl om hjemmestyrets muligheder, at så tvivl om vores mulighed for at gennemføre, hvad vi er på vej til. Grønland er ved at finde sin plads, sin plads indenfor det danske rige, sin plads i forhold til det store udland og til den verden, som omgiver os. Det nytter ikke at græde og klynke, det nytter ikke at flænge og flå. Det nytter at gå ind i en konstruktiv debat. Det nytter, at alle gør et forsøg på at udfylde sin plads, hvor vedkommende nu er sat. Det nytter at stå sammen i at bestræbe sig på i fællesskab og fordragelighed, trods meningsforskelle at medvirke til at udfylde de rammer, som hjemmestyret i dag er udtryk for. Det er nemt at fremføre ikke-konstruktiv kritik eller henfalde til selvmedlidenhed.

Selv om vi stadig har problemer at slås med, så har vi idag, mere end nogensinde i Grønlands historie, også mulighed for at gennemføre forandringer.

Landsstyreformand Jonathan Motzfeldt, oktober 1987. Foto: Lisbet Lyager, Sermitsiaq.

Vi taler til daglig om vores levende ressourcer i vandet og om vores mulige mineralske ressourcer på land. Det er vores eksistensgrundlag, og vi skal beskytte og udnytte dem.

Vores vigtigste ressource er ganske givet vore børn og unge. De har krav på den bedst mulige start. De skal føre vores slægt videre. De skal bringe nogle af vore drømme til virkelighed. De er fremtiden. Vi har i 1987 gjort, og vi vil i 1988 også gøre, hvad vi kan, for at sikre at alle unge får et tilbud om en uddannelse. Samfundet gør, hvad det kan, men det er og bliver forældrenes og familiens ansvar at give dem en harmonisk start.

Vi skal i 1988 søge at finde løsninger på væsentlige spørgsmål. Det drejer sig ikke blot om yderligere overtagelser fra staten af en række områder, der fortsat ligger i det gamle Grønlandsministeriums regi, men det drejer sig også om så væsentlige spørgsmål som råstofforvaltningens placering og fordelingen af indtægterne fra vore mineralske ressourcer. Det er et spørgsmål om Grønlands ejendomsret til undergrunden, og det er et spørgsmål om sikring af vores økonomi. En tilfredsstillende løsning på råstofforvaltningsproblemet er uhyre væsentligt for for-

holdet mellem Grønland og Danmark. Det er meget vigtigt for Grønland, at vi i 1988 finder frem til en for begge parter tilfredsstillende løsning. Fra landsstyrets side vil vi gøre, hvad vi kan for at finde frem til disse løsninger og således i de kommende år medvirke til at sætte de sidste brikker på plads i rammen om hjemmestyret og hjemmestyrets overtagelse af alle væsentlige anliggender i vort land.

1987 var Fangerehvervets år. Fangernes vilkår har spillet en central rolle lige siden hjemmestyrets indførelse, og det har været godt at se, at man i 1987 har gjort en ekstra indsats for at fokusere på dette erhverv og dets udøvere. Vi bør alle tage ved lære af fangernes stædighed, ihærdighed, stolthed og personlige dygtighed.

Vi har hver vor opgave i samfundet, det være sig indenfor servicefagene, på fabrikkerne, på skibene, i flyene, på de sociale institutioner, på sygehusene, i centrale og kommunale administrationer, i skolerne, i byerne og bygderne og på fåreholderstederne, ja hvorsomhelst i vort store og dejlige land. Jeg vil gerne sige alle tak for indsatsen i det år, der er gået, og jeg vil gerne ønske alle et godt nytår. Gud velsigne os alle.